Но заглушения отъ любовь Щрьковъ не чувстве, не разбраше нищо, увы той мечтаеше!...

— Принуждавате ме, нъка бъде такъ, изтръгна се отчаяние на щастнатъ мома. Ужасно престъпление тежи на душата ми искупението е тежко, и сега се увеличава, сега става още по-тежко. Помислете ли внимание, не забравяте ли на мене печата на общото презрение? Ви виждамъ отова мило, въ нищо не по-винно дете. Въ сърдца ли ... убедете ли се?... Азъ ви моля умолявай ви, но вий бъдете милостиви! сами сте виновни. Слушайте ме; вий любите мома, която продала честъта си защото била нещастна... разбрахте ли ме? и очитъ на ужасно нещастна мома се напълниха съ горестни сълзи.....

О, извика Митю: това е ужасно престъпление, и си затули съ ръцъ очитъ

Сводъ една минута той си повдигна главата, но жубавата главичка я вече нъмаше. Мисли ужасни се завъртъха въ умнатата глава на нашия ученъ приятель.

— Какъ?... той?... тая чудодарева, тая богиня на красотата. немогъ да бъде,... не вярвамъ... той ме лъже. Не, трябва да узная това добре трябва да иде при нея... ах, несносенъ е моя животъ!...

Ето какви мисли и чувства го вълнуваха. Той рѣшително тръгна къмъ кръчмата на жубавата главичка. Той нищо не познаваше въ пътьтъ, краката му се виждаха ръ дъ съ земята,..... Стигна. Презъ отворения прозорецъ слабо блещукаше свѣщъ: тя още не е легнала! Митю бръзо, бръзо вратата — тя отворена. Въ тъмно нищо се не вижда. Той ~~тихо~~ прикрадо притвори ~~се~~ вратата. Нитнемкаша стъпвиме той по мечитъ; въ тъмъ слабъ свѣтъ го удари право въ очитъ. ~~преди поло~~ Той